

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718204413
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5718204413.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, X., zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4012/30, Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 869,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 18Csp/80/2018-294 zo dňa 13. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 869,43 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi príslušenstvo pohľadávky, **m e n í t a k**, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 869,43 eur od 13.12.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie príslušenstva pohľadávky **z a m i e t a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách prvoinštančného konania **m e n í t a k**, že žalobcovi voči žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovi voči žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom, v poradí druhým, Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 869,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 869,43 eur od 01.06.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne Okresný súd Martin samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným boli uzatvorené dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č. 8500121791 a č. 8500121792), o ktorých charaktere bolo rozhodované v konaní vedenom pred Okresným súdom Martin sp. zn. 10Csp 172/2017, pričom bolo konštatované, že sa jedná o zmluvy spotrebiteľské, ktoré z dôvodu nesplnenia zákonom požadovaných náležitostí je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov (viď rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10Csp 172/2017-154 zo dňa 22.08.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co 319/2018-207 zo dňa 20.02.2019). Z predmetných rozsudkov, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 19.03.2019, okresný súd vychádzal v zmysle § 194 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca preukázal dokladmi o úhrade, a to k

úveru č. 8500121791, ktorý bol poskytnutý vo výške 1.500,- eur, že uhradil spolu sumu 1.519,15 eur, k úveru č. 8500121792 poskytnutému na sumu 750,- eur preukázal úhrady spolu v sume 1.160,29 eur. Nad rámec takto preukázaných úhrad žalobcom žalovaný v prehľade platieb k oboch zmluvám uviedol ďalšie úhrady vykonané žalobcom, a to na úver č. 8500121791 spolu 396,40 eur a k úverovej zmluve č. 8500121792 spolu sumu 43,59 eur (v nadväznosti na uvedené a v zmysle návrhu na zmenu žaloby súd prvej inštancie rozhodol o pripustení zmeny žalobného návrhu uznesením č. k. 18Csp 80/2018-136 zo dňa 29.03.2019 - pozn. odvolacieho súdu). Na základe takto vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že žalobca zaplatil na úver s koncovým číslom 791 spolu sumu 1.915,55 eur (1.519,15 eur + 396,40 eur), pri poskytnutom úvere 1.500,- eur preplatil túto zmluvu o 415,55 eur. Na úver s koncovým číslom 792 zaplatil sumu 1.203,78 eur, pri poskytnutom úvere 750,- eur preplatil tak túto zmluvu o sumu 453,80 eur. Spolu preplátok na oboch zmluvách nad rámec skutočne poskytnutého úveru predstavuje žalobcom požadovanú sumu 869,43 eur. Predmetná suma zároveň predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia, teda sumu, o ktorú sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu, vychádzajúc z už prijatého záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch spotrebiteľských zmlúv. S uvedeným konštatovaním uložil okresný súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 869,43 eur, majúc za to, že žalobca dostatočne preukázal svoj nárok. Za dôvodný považoval aj uplatnený úrok z omeškania, keďže v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je plnenie, a teda vydanie bezdôvodného obohatenia založené touto špeciálnou právnou normou a nie je viazané na splnenie akýchkoľvek iných subjektívnych predpokladov (napr. výzvy na plnenie). V danom prípade je teda možné konštatovať v zmysle právnej úpravy § 563 Občianskeho zákonníka, že čas plnenia je ustanovený právnym predpisom ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, konštatujúc, že žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý nebol v konaní úspešný.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Okresnému súdu vytykal nesprávne skutkové a právne závery. V bližších podrobnostiach uviedol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal námietkami a dôkazmi predloženými žalovaným o tom, koľko žalobca v skutočnosti na dva poskytnuté spotrebiteľské úvery uhradil. Žalovaný tvrdil, že pokiaľ okresný súd vychádzal z toho, že má povinnosť vydať žalobcovi všetko, čo od neho prijal nad rámec poskytnutej istiny úveru, malo by sa jednať o súčet súm 435,55 eur a 208,85 eur, čo rozhodne nemôže spolu predstavovať žalovanú sumu 869,43 eur. Žalobcom tvrdené iné úhrady neboli v konaní preukázané, ale zostali sporné. Žalobca mal súdu preukázať, že ním tvrdené ďalšie úhrady sa vykonali, teda ak ich platil z účtu, že banka prevod spravila a pod. Dôkazné bremeno o sporných skutočnostiach, z ktorých existenciu žalovaný popiera, žalobca neunesol, a preto súd dospel k nesprávnemu skutkovému a právnemu záveru. V závere podaného odvolania žalovaný ešte namieta nepreskúmateľnosť rozsudku okresného súdu nielen v časti o výške priznanej istiny, ale aj o úroku z omeškania. Súd v rozsudku neuviedol žiaden dôvod, z ktorého by vyplývalo, že k omeškaniu došlo dňa 01.06.2017.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, stotožňuje sa s jeho dôvodmi, a preto ho žiadal potvrdiť v celom rozsahu. Okresný súd správne vyhodnotil výšku nároku žalobcu a správne rozsudok aj odôvodnil. Zdôraznil, že v prehľade splátok k zmluve č. 8500121791 predložený v odvolaní žalovanou je aj 6 splátok, ktoré žalovaný uznáva a na ktoré nemal žalobca doklady. Ide spolu o sumu 396,40 eur. V prípade druhej zmluvy žalobca nemal vo svojej evidencii doklady na úhradu 43,59 eur z 10.09.2015, ktoré v odvolaní priznal žalovaný. Súčet preplátok 415,55 eur + 453,88 eur je 869,43 eur, ktorú sumu súd správne žalobcovi priznal.

4. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zopakoval svoje predošlé tvrdenia.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku vo veci samej podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil a v časti týkajúcej sa príslušenstva žalovanej pohľadávky podľa § 388 CSP zmenil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len

na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vo veci samej vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia. Z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd k uvedenému ešte dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

8. V danom prípade okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom, v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vo veci samej vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

9. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný v odvolaní namieta odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tiež v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

10. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že vo vzťahu k veci samej žiaden zo žalovaným uplatnených dôvodov nebol naplnený. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, keď konštatoval, že v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10Csp 172/2017 bolo ustálené, že dve (vyššie špecifikované) žalobcom uzatvorené zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Na základe uvedeného sú preto tiež správne

aj úvahy okresného súdu, že žalobcom žalovanému poskytnuté plnenia nad rámec istiny úveru je potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu, ktorá skutočnosť mu zakladá nárok domáhať sa voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. V konečnom dôsledku sám žalovaný ani nespochybňoval základ žalobcom uplatňovaného nároku. Spornou v konaní ostala jeho výška. V danom smere súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, a to aj v zmysle usmernenia odvolacieho súdu uvedeného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Na základe oboma stranami predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie vec správne uzatvoril tak, že žalobca celkovo „preplatil“ na oboch uzatvorených zmluvách nad rámec skutočne poskytnutého úveru sumu 869,43 eur. Predmetná suma predstavuje skutočnú výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného z titulu poskytnutých spotrebiteľských úverov, ktoré je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Odvolateľ sa mylí, ak uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o sporných skutočnostiach, opak je pravdou. Z ním predložených dôkazov, ako aj z tých, ktoré boli predložené žalovaným, vyplýva, že žalobca preplatil jednu spotrebiteľskú zmluvu o sumu 415,55 eur a druhú o sumu 453,80 eur.

13. V hodnotení stranami sporu predložených listinných dôkazov tak, ako to prezentoval súdu prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia (bližšie viď bod 13. až 17. rozsudku okresného súdu, č. I. 6 až 21, č. I. 188 spisu), odvolací súd nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd považoval za neopodstatnenú aj poslednú odvolaciu námietku žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku (ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dáva podklad pre prijatie záveru, že súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania rozhodol zákonným spôsobom, vyhlásil vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia rozhodnutia súdu, tak ako sú uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

14. Pokiaľ ide o žalobcom uplatňované príslušenstvo pohľadávky odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu konštatuje, že uplatňovaný úrok z omeškania, ako aj jeho výška je plne v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Na podporu správnosti tejto argumentácie poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29. marca 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99, v zmysle ktorého bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania. Podľa § 3 citovaného nariadenia je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V danom prípade k uvedenému dátumu bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,00 %, a preto je žalobcom uplatňované príslušenstvo v správnej výške. Čo sa týka správnosti dátumu, od ktorého žalobcovi patrí úrok z omeškania, odvolateľ má pravdu, že v podrobnom odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje zdôvodnenie, prečo súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť príslušenstvo z uplatňovanej pohľadávky práve odo dňa 01.06.2017. V tomto smere ani žalobca v podanej žalobe neuviedol žiadne skutočnosti, len to, že si uplatňuje popri istine aj príslušenstvo pohľadávky odo dňa 01.06.2017 a vo výške 5 %. Odvolací súd pri posudzovaní správnosti uvedenej časti napadnutého rozsudku vychádzal z toho, že predmetom žaloby bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri tomto type nároku lehota splatnosti nie je určená právnym predpisom ani nevyplýva z dohody účastníkov. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V danom prípade žalobca v žalobe ani len netvrdil, že žalovaného vyzval na plnenie listom. Odvolací súd mu preto priznal úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho (t. j. 13.12.2018) po doručení žaloby žalovanému, ku ktorému došlo dňa 12.12.2018 a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu o zaplatenie príslušenstva zamietol. Z uvedeného dôvodu preto rozsudok okresného súdu v časti napadnutého výroku I. podľa § 388 CSP zmenil.

15. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnejšej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v prevažnej časti veci úspech nemal. Odvolací súd neúspech žalobcu v časti o zaplatenie príslušenstva považoval za nepatrný, z ktorého dôvodu žalobcovi priznal plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)